

穿书后

Camellia

我娇养了 反派摄政王

เจ้าชายร้าย ทั้งสาม

มาทำให้แม่เลี้ยงงออย่างช้า
ถล่มมเกลาลือดียๆ

桔子面条 เขียน

14

บทที่ 651 เหตุการณ์ร้าย

“ถึงเป่า” ถึงหลี่วางมู่เป่าลงพร้อมกับเข้าไปหาถึงเป่า หญิงสาวอุ้มลูกมาพาดที่ป่าของตัวเอง ลูกหลังเด็กน้อยเบาๆ หยอกเข้ากับนาง ในไม่ช้าถึงเป่าก็พุดออกมาอีกครั้งพร้อมกับหัวเราะคิกคัก

“แม่”

ตอนที่เว่ยจิงกลับมาจากกรรมอาญา เขาก็ได้ยินเรื่องที่ มู่เป่ากับถึงเป่าเรียกถึงหลี่ว่าแม่ ชายหนุ่มพยายามทำให้เด็กทั้งสองเรียกตัวเองว่าพ่อบ้าง ถึงเป่ารีบคลานหนีอย่างรวดเร็ว ตามด้วยมู่เป่า แต่มู่เป่าถูกเว่ยจิงฉวยตัวเอาไว้ได้ ถึงหลี่มองไปที่ลูกสาวที่วิ่งหนีราวกับกระต่ายตัวน้อยๆ นางจึงเลิกคิดเรื่องที่ว่ามู่เป่าได้ความแข็งแรงทางร่างกายไป

เว่ยจิงให้ลูกชายนั่งบนเก้าอี้ เขาจิ้มแก้มอวบอ้วนของเด็กชาย

“เรียกพ่อสิ” เขาชี้มาที่ตัวเอง

“ป้อ...”

“พ่อ”

“ป้อออ”

ถึงหลီးเฝ้ามองพ่อลูกทั้งสองคน นางแม่ปากหัวเราะจนปวดท้อง มู่เป่าเป็นเด็กที่มีสายตาเฉียบแหลมมาก เขารู้ว่าพ่อเป็นคนโง่เขลาตั้งแต่ยังอายุน้อยเช่นนี้ เว่ยฉิงสอนมู่เป่าอยู่พักใหญ่ ในที่สุดเด็กชายก็สามารถเรียกพ่อได้อย่างชัดเจน ทำให้เว่ยฉิงปลื้มใจมากเมื่อได้ยิน เว่ยฉิงหยอกเย้ามู่เป่าจนหัวเราะคิกคัก จากนั้นเขาก็ไปสอนถึงเป่าต่อ

ถึงเป่าเป็นเด็กที่รับมือได้ยากกว่ามู่เป่า เว่ยฉิงรู้สึกว่าเขาต้องจิกจี้ให้นางอารมณ์ดีก่อน นางถึงจะยอมเรียกเขาว่าพ่อ ชายหนุ่มอุ้มนางไว้ในอ้อมแขนของตัวเองแล้วพูด

“เรียกพ่อซิ”

“พ่อ” นางตะโกนออกมา การเปล่งเสียงของนางชัดเจนอย่างยิ่ง เว่ยฉิงชักมือที่จะเข้าหาหยู่ลูกสาวกลับมา เขารู้สึกตกใจเล็กน้อย

“เรียกอีกทีสิ พ่อได้ยินไม่ชัดเลย”

“พ่อ!”

ถึงเป่าตะโพนเรียกออกมาอีกสองสามครั้ง เว่ยจิงไม่มีทางเลือกนอกจากยอมปล่อยนางไป เด็กหญิงใช้ขาสั้นๆ ของตัวเองรีบกลับไป ‘บัลลังก์’ ของตัวเองแล้วนั่งลงอย่างรวดเร็ว

“เหตุใดถึงเป่าถึงฉลาดเช่นนั้นนะ” เว่ยจิงพูดอย่างเสียใจถึงหลี่หัวเราะ

“นางแค่ไม่อยากให้ท่านจี้จี้นาง”

“ยายหนูคนนี้เรียกพ่อได้ตั้งแต่เมื่อใดกัน นางเก็บซ่อนเอาไว้ได้อย่างดีทีเดียว” เว่ยจิงอดสงสัยไม่ได้

“บางทีคงอยากให้พวกเราประหลาดใจ”

“เจ้าเด็กน้อยคนนี้” เว่ยจิงพึมพำเบาๆ

เว่ยจิงมีความสุขมาก เขาไม่อาจจะกดมุมปากของตัวเองลงได้ เขาฮัมเพลงเบาๆ หากเว่ยจิงมีหางคงได้ยกขึ้นชี้ฟ้าแล้ว

วันเวลาแห่งความสงบสุขได้ถูกทำลายลงด้วยข่าวร้าย บางอย่าง

วันนี้ถึงหลีกอยู่บ้านกับเด็กๆ สองคน จู่ๆ ซานเปาก็รีบวิ่งมาจากข้างนอกอย่างรวดเร็วจนผมเผ้ายุ่งเหยิง ใบหน้าของซานเปาเต็มไปด้วยความกังวล นางวิ่งเข้ามาถอดแขนถึงหัวไว้

“ท่านแม่ หวังหยุ่งหายไป ข้าควรทำอย่างไรดี ข้าบอกให้เขารอ แต่เมื่อข้ากลับมาเขาก็หายไปแล้ว หรือจะมีอะไรเกิดขึ้นกับเขา ข้าจะทำอย่างไรดี” เสียงของซานเปาดังขึ้นอย่างร่ำรอนนางร้อนใจจนพูดไม่ได้ศัพท์

หวังหยุ่งหายไป?

ถึงหลีกขมวดคิ้ว นางจับแขนบุตรสาวอย่างอ่อนโยน ทำให้ซานเปารู้สึกผ่อนคลาย

“ซานเปาใจเย็นๆ พูดช้าๆ”

ความใจเย็นของมารดาทำให้ซานเปาสงบลง จากนั้นนางจึงค่อยๆ อธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด

วันนี้เป็นวันหยุดที่หาได้ยากของซานเปา นางพาหวังหยูไปที่ตลาด เมื่อทั้งสองไปที่อาคารจื่อวิน ซานเปาต้องการเสื้อผ้าสำหรับใส่อยู่บ้าน แต่ชายหญิงมีความแตกต่าง นางจึงให้หวังหยูอยู่ที่ด้านล่าง หลังจากที่ซานเปาและท่านป้าตันเหนียงเลือกเสื้อผ้า ขนาด และรูปแบบเสร็จแล้ว นางจึงกินขนมที่ท่านป้าตันเหนียงเตรียมไว้ให้เป็นพิเศษ แต่เมื่อลงมาที่ด้านล่าง ซานเปาก็พบว่าหวังหยูหายไปแล้ว

ซานเปารู้สึกไม่สบายใจ ทุกครั้งที่นางขอให้เขารอดีกหนุ่มจะรอนางอยู่ที่เดิมไม่ขยับไปไหน พอไม่เจอเขา ซานเปาสงสัยใจว่าต้องมีบางอย่างเกิดขึ้นกับเขาแน่นอน คนงานในร้านบอกว่าไม่เห็นหวังหยู ไม่รู้ว่าเขาหายไปตอนไหน ซานเปาออกไปค้นหารอบๆ ก็ไม่พบใคร เมื่อนางถามคนรอบข้างก็พบว่าหวังหยูถูกคนจับตัวไป คนที่จับตัวเขาแต่งตัวเหมือนกับหวังหยู!

นางไม่สามารถหาเบาะแสได้มากไปกว่านี้ เพราะพยานที่เห็นกล่าวว่าเขาแค่ชำเลื่องมองเท่านั้น ไม่รู้ว่าหวังหยูถูกพาตัวไปไหนเช่นกัน รวมถึงไม่สามารถบอกได้ตัวย่ว่าคนพวกนั้น

หน้าตาเป็นอย่างไร ยิ่งซานเปาไต่ยีนก็ยิ่งกังวล นางจึงรีบกลับมาหามารดา

“คนพวกนั้นเป็นใคร? พวกเขามาจับหวังหยูไปด้วยเหตุใด? จะเกิดอะไรขึ้นกับหวังหยู?”

“ข้าผิดเอง ข้าควรลงไปที่ชั้นล่างให้เร็วกว่านี้ หากข้ารู้ข้าคงไม่อยู่ทานขนมก่อน ถ้าข้าลงมาเร็วกว่านี้ หวังหยูคงไม่โดนจับไป” ซานเปาเสียใจมากใบหน้าของนางแดงก่ำ ถึงหลืบทหลังซานเปาเบาๆ นางพูดด้วยน้ำเสียงสงบ

“ไม่ต้องกังวล แม่จะตามหาเขาให้ เราจะต้องเจอหวังหยูแน่นอน เชื่อใจแม่ได้ ตกลงไหม?”

คำพูดของถึงหลี่ทำให้ซานเปารู้สึกสบายใจมากขึ้น เด็กหญิงพยักหน้ารับ หญิงสาวให้จิตรกรหลายคนวาดภาพเหมือนของหวังหยูและให้บ่าวรับใช้นำภาพนั้นไปใช้ในการค้นหาตัวเขา ถึงหลี่ส่งข่าวไปที่ร้านอาหารหนึ่งเพื่ให้ช่วยอีกครั้ง พร้อมกำชับให้พวกเขาใส่ใจงานนี้ให้มาก แล้วรับรายงานหากมีเบาะแสะอะไร

ซานเปาไม่สามารถทนรออยู่เฉยๆ ได้ นางจึงเดินตามหาไปรอบๆ พร้อมกับภาพหวังหยูในมือ

ในเวลาเดียวกัน

ที่ห้องใต้ดินอันมืดมิด มือและเท้าของคนผู้หนึ่งถูกมัดไว้ ผมของเขายุ่งเหยิงลงมาปรกใบหน้า แลกระหน่ำฟาดเขาซ้ำๆ จนกลิ่นคาวเลือดคลุ้งกระจายไปทั่ว เมื่อศีรษะของเขาสะบัดไปอีกทาง ทำให้เห็นว่าเขาคือหวังหยูที่ซานเปาและถังหลี่กำลังตามหาอยู่นั่นเอง

คนที่ถือแสอยู่ผอมมากจนเสื้อผ้าของเขาหลวมโพยกไปหมด เขาเหมือนคนเสียสติ หัวเราะออกมาด้วยเสียงที่น่าขนลุก

เมื่อหันหน้ามาจึงเห็นใบหน้าที่ซุบผอม เบ้าตาลึก เต็มไปด้วยความเกลียดชัง เขาคือหลูเสวียน

เขานั่งลงบนเก้าอี้อย่างเหนื่อยหอบ

หลังจากที่เขาต้องทนกับพิษงูมานานในที่สุดพิษก็ถูกกำจัดออกจนหมด เด็กหนุ่มสะสมความขุ่นเคืองไว้ในใจมากมาย

เขายากล้าแก่แค่นั้น มารดาของเขาจึงมอบคนฝีมือดีให้หลูเสวียน ในตอนแรกเด็กหนุ่มตั้งใจจะโจมตีซานเป่า แต่รอบๆ ตัวของนางมีคนมากฝีมือห้อมล้อมอยู่ ทำให้คนของเขาไม่มีโอกาสในการโจมตีนางเลย พวกเขาจึงเปลี่ยนเป้าหมายไปที่ทาสผู้ชานหลังจากที่ถูกจับได้หลูเสวียนก็ระบายความโกรธใส่เขาทันที

“ไอ้ทาสต่ำต้อยอยากจะเป็นสามัญชนหรือ? ผันไปเถอะ!”

“เจ้าก็แค่หนูในคุน้ำเหม็นๆ ไอ้คนชั้นต่ำ”

“เจ้าคิดว่านางเว่ยหนิงจะมาช่วยเจ้าหรือ? อย่าฝันเลย ในไม่ช้าข้าจะทำให้ชีวิตของนางเด็กคนนั้นตายเสียดีกว่าอยู่”

ยิ่งหลูเสวียนพูดออกมามากเท่าไร เขายิ่งรู้สึกตื่นเต้นมากขึ้น แววดาเต็มไปด้วยความบ้าคลั่ง หวังหยูเงยหน้าขึ้นมองแส้มือของหลูเสวียนทำให้เขาตัวสั่น แต่เมื่อได้ยินคนผู้นี้เริ่มพูดถึงเจ้านายของเขา ทำให้หวังหยูโกรธ ความโกรธปะทุขึ้นเรื่อยๆ จนกลบความหวาดกลัวที่มีแต่เดิม

เมื่อหลูเสวียนเห็นแววตาพยศ และอาฆาตของหวังหยู ก็ยิ่งทำให้เขาโกรธ เด็กหนุ่มลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปข้างหน้าฟาดหวังหยูด้วยแส้อีกหลายครั้ง

“อะไร? ไม่เชื่อข้าหรือ? ไม่ช้าก็เร็วข้าจะเอานางมาเป็น
ทาส แล้วทรมาณนางอย่างสาหัส!”

หวังหยุนหนีไม่ไหวระเบิดพลังกำลังของตัวเองออกมา เขา
แบกโครงไม้ที่หนักมากวิ่งเข้าใส่หลูเสวียน แล้วกระแทกเขาลง
ไปกองกับพื้น

จบอย่าง

บทที่ 652 การช่วยเหลือหวังหุย

หวังหุยคร่าร่างของหลูเสวียนไว้ เขามองไปทั่วร่างกายของหลูเสวียนแล้วอ้าปากกัดไปเต็มแรง กลืนควาเลือดฟุ้งกระจายอยู่ในปากของเขา เนื้อของหลูเสวียนแทบจะขาดออกจากกัน

ตอนนั้นในหัวของหวังหุยคิดเพียงแต่ว่าเขาจะกัดหลูเสวียนให้ตาย จะได้ไม่รอดชีวิตไปทำร้ายเจ้านายของเขา!

องครักษ์ของหลูเสวียนมีปฏิกิริยาอย่างรวดเร็ว เขาเข้ามาผลักหวังหุยออกไป ทว่าตอนนั้นหลูเสวียนก็นอนหงายไม่ได้สติแล้ว

เขากำลังจะตาย...

ไม่มีใครสนใจหวังหุย เด็กหนุ่มถูกโยนทิ้งไปข้างๆ โดยที่ไม่มีใครสนใจหน้าๆ ทับอยู่ บนเรือนร่างเต็มไปด้วยรอยแส้

องครักษ์ของหลูเสวียนพาเจ้านายไปหาหมอทันที ประตูห้องชั้นใต้ดินเปิดและปิดลงอย่างรวดเร็ว เหลือเพียงแสงเทียนที่ให้แสงสว่างอยู่เท่านั้น

การบาดเจ็บเช่นนี้ หากเทียบกับในอดีตที่ผ่านมาแล้ว เป็นเพียงเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น หวังหยุดค้นเคยกับรสชาติ ความเจ็บปวดแบบนี้มานานแล้ว แต่ตอนนี้เขารู้สึกว่าเจ้านาย ของเขาทำให้เขามีความรู้สึก... ว่าตัวเขาเป็นมนุษย์เหมือน คนอื่นๆ เช่นกัน

คงจะดีหากหวังหยุดอยู่แต่ในมุมมืดโดยที่ไม่เคยเห็น แสงอาทิตย์มาก่อน แต่ตอนนี้เมื่อเขาได้เคยสัมผัสกับแสงสว่างที่ อบอุ่นเช่นนั้นแล้ว ก็ยากที่จะทำให้เขาลืมเลือน

เจ้านาย...

เจ้านายจะเสียใจที่หวังหยุดหายไปหรือไม่? นางจะตามหา เขาหรือไม่?

ในหัวใจของหวังหยุดมีความหวังที่เลื่อนรางอยู่ เขาไม่รู้ว่า เวลาผ่านไปนานเพียงใด อาจจะหนึ่งชั่วยาม หรือหนึ่งวันที่ประตู ห้องชั้นใต้ดินถูกเปิดออกอีกครั้งพร้อมกับหลูเสวียนที่เดินเข้ามา

จากบทเรียนที่ผ่านมาตอนนี้องค์กรของหลูเสวียนจึงไม่ ปล่อยให้หวังหยุดได้เข้าไปใกล้เจ้านายของพวกเขาอีก

“ไอ้ทาสชั้นต่ำ กล้าดีย่างไรมาทำร้ายข้า! เจ้ารู้หรือไม่ว่า ทำแบบนี้แล้วจะเป็นยังไง?” หลูเสวียนพูดด้วยเสียงเย็นชา

หวังหยุนนอนอยู่บนพื้นแข็ง เจียบงัน เด็กหนุ่มรู้สึกว่ เสียงของอีกฝ่ายค่อยๆ ไกลเข้ามาเรื่อย ๆ น้ำเสียงเต็มไปด้วย ความอาฆาตพยาบาท

“ข้าจะไม่ให้เจ้าตายง่ายๆ หรอก ข้าจะเฉือนเนื้อเจ้าออก ทีละชิ้น เจ้าต้องเจ็บปวดยิ่งกว่าตาย!”

หลังจากที่หลูเสวียนพูดจบ เขาตะเะไปที่ศีรษะของหวังหยุน จากนั้นจึงเดินกลับมาหนึ่งที่เก้าอี้ หวังหยุนถูกบังคับให้เงยหน้าขึ้น สายตาของเด็กหนุ่มที่มองไปยังหลูเสวียนไร้ความรู้สึก มันดูเฉยเมยแต่ก็กล้าหาญ สายตาเช่นนั้นเหมือนเป็นการท้าทาย ทำให้ หลูเสวียนอดไม่ไหวต้องเดินเข้ามาใกล้หวังหยุน เขายื่นมือออกมา คว่ำคอหวังหยุนเอาไว้ โดยมีองครักษ์ของหลูเสวียนสองสามคน ยืนคุมเชิงอยู่ เพื่อไม่ให้หวังหยุนก่อปัญหาอีก

เขาบีบคอหวังหยุน

เด็กหนุ่มรู้สึกว่อากาศในปอดของเขากำลังเบาบางลง เรื่อยๆ ในตอนนั้นเองหวังหยุนจึงรู้แล้วว่า แท้จริงแล้ว เขาไม่ได้

อยากตาย เขายังอยากฝึกศิลปะการต่อสู้อยู่ อยากเป็นองครักษ์
ให้กับเจ้านายของเขา เขาไม่อยากแยกกับซานเปา

เขาจะตายไม่ได้...เจ้านาย!

ในตอนที่เขา กำลังจะหมดสติ หวังหยูเห็นเจ้านายของ
ตัวเอง เขาคิดว่าตนเองประสาทหลอนเพราะความตายที่ใกล้เข้า
มา เจ้านาย...ข้าขอโทษ หวังหยูผู้นี้คงไม่สามารถเป็นองครักษ์
ให้ท่านได้อีกต่อไปแล้ว หยดน้ำตาค่อยๆ ซึมออกมาที่หางตา
ของเขา แต่แล้วความอึดอัดกลับมลายหายไปทันที คนที่บีบคอ
เขาอยู่ถูกระชากตัวออกไป

เป็นเจ้านายของเขา!

สายตาของนางเต็มไปด้วยความกังวล ริมฝีปากของนาง
อำหุบราวกับว่ากำลังบอกอะไรบางอย่าง แต่แล้วไม่นานนัก
หวังหยูก็ได้ยินเสียงของซานเปา...

“หวังหยู ไม่ต้องกลัวนะเข้ามาช่วยเจ้าแล้ว”

หวังหุยมองเจ้านายด้วยแววตาตื่นตะลึงราวกับว่านางเป็นคนเดียวที่อุบัติขึ้นมาระหว่างสวรรค์และใต้หล้า ร่างกายของนางราวกับมีแสงสว่างส่องออกมา

มิดสันในมือของซานเปาตัดเชือกที่มัดตัวของหวังหุยก่อน องค์กรักของนางรีบเข้ามาพยุงหวังหุยก้นที่ ในขณะที่หลูเสวียนถูกคนที่นางพามาด้วยจัดการ หญิงสาวโกรธมากเมื่อเห็นว่าใบหน้าของหวังหุยก้อนไปด้วยเลือด นางอยากจะฆ่าหลูเสวียนให้ตาย! แต่ถึงหลี่ห้ามนางไว้ ด้วยไม่อยากให้มือของบุตรสาวต้องมาแปดเปื้อนเพราะสัตว์ร้ายตัวนี้

“ท่านแม่ ข้าอยากพาหวังหุยกลับบ้าน” ซานเปาซุกเข้าไปในอ้อมแขนของถึงหลี่แล้วพูด

“เอาสี กลับบ้านกัน” ถึงหลี่พูดออกมาเบาๆ

ถึงหลี่และซานเปาออกจากห้องใต้ดินแห่งนั้นไปพร้อมกับหวังหุยก้น ห้องห้องนี้อยู่ใต้จวนผิงหยางโหวตตรงใจกลางเมือง ทำให้หาได้ยากมาก ถึงหลี่คิดว่าเป็นหลูเสวียนที่ลักพาตัวหวังหุยก้นมา ดังนั้นนางจึงให้องค์กรักเฝ้ามองเป่าไปที่เขา เมื่อหญิงสาวได้ข่าวเกี่ยวกับที่อยู่ของหวังหุยก้น นางจึงรีบพาซานเปา

มาที่ห้องใต้ดินแห่งนี้ทันที และได้พบกับภาพที่เขานอนจม
กองเลือดอยู่อย่างอเนจอนาถ

“ท่านแม่ หากเรามาช้ากว่านี้ หวังหยุด...” ซานเป่าพูด
ด้วยความหวาดกลัว

ตอนที่นางเข้ามาซานเป่าเห็นว่าหลูเสวียนกำลังบีบคอ
หวังหยุดอยู่ หากนางมาช้ากว่านี้อีกก้าวละก็...หวังหยุดที่นางพบ
คงเป็นร่างที่เย็นชืดเท่านั้น...โชคดีที่มาทันเวลา

“ท่านแม่..เหตุใดจึงมีคนเลวทรามเช่นนี้ได้?” ซานเป่าอด
ไม่ได้ที่จะถาม นางเคยเห็นคนเลวแต่ไม่เคยเห็นคนที่ชั่วร้ายไป
จนถึงกระดูกเช่นนี้มาก่อน ถึงหลีกอดซานเป่าไว้แน่น

โลกก็เป็นแบบนี้ บนโลกนี้ล้วนมีทั้งคนดีและเลวปะปน
กันอยู่ ขึ้นชื่อว่ามนุษย์นับว่าเป็นสิ่งมีชีวิตที่เข้าใจได้ยากยิ่ง
อย่างหลูเสวียนไม่อาจนับว่าเป็นคนได้เลยด้วยซ้ำ เขาเหมือน
สัตว์ร้ายมากกว่า

“ไ้ปีศาจน้อยตัวนี้ต้องจบไม่สวยแน่...”

ที่จวนอุโหว

หวังหยุนนอนพักบนเตียง ตอนนี้หมอจางกำลังรอให้เขาฟื้นอยู่ หลังจากที่หมอจางเห็นบาดแผลบนตัวของหวังหยุน เขารู้สึกโกรธมาก ก่อนหน้านี้เป็นเขาที่รักษาอาการบาดเจ็บของหวังหยุน เมื่อเห็นว่าเด็กหนุ่มอาการดีขึ้น สุขภาพร่างกายแข็งแรง ทำให้เขารู้สึกสบายใจ แต่ในชั่วพริบตาไอ้เด็กसारเลวคนนั้นก็จับเขาไปทรมานอีกครั้ง หมอจางโกรธแทบตาย

“ไม่ต้องกลัวนะ ข้าจะรักษาเจ้าอย่างดี ถ้าเจ็บก็แค่ร้องออกมา ตกลงหรือไม่?” เสียงของหมอจางอ่อนโยนราวกับกำลังปลอบประโลมเด็กน้อย

หวังหยุนนอนอยู่บนเตียงมีผู้คนอ่อนโยนล้อมรอบ ตอนนี้อาการบาดเจ็บของเขาได้กลับมาที่นี้อีกครั้ง สถานที่อันอบอุ่นแห่งนี้ ทำให้เขาไม่รู้สึกเจ็บปวดและหวาดกลัวอีกต่อไป เขามีความสุขมาก

แต่ในขณะที่เดียวกันหมอจางกลับรู้สึกปวดใจ ในขณะที่รักษาบาดแผลให้กับหวังหยุน เมื่อเห็นว่าเด็กหนุ่มยังยิ้มได้ทำให้เขาประหลาดใจ

“ทั้งๆ ที่เจ็บขนาดนี้แต่เจ้ายังหัวเราะ หรือสมองของเจ้า จะได้รับการกระทบกระเทือน ข้าขอดูอาการบาดเจ็บที่ศีรษะของ เจ้าหน่อยสิ”

ในขณะที่พูดเขาก็มองไปที่ศีรษะของหวังหยูและพบว่า มี บาดแผลจริงๆ

“โอ้...” หมอจางอ้าปากค้างอุทานออกมา เขาอดไม่ได้ที่จะดูตำแหน่งที่ทำให้เด็กหนุ่มตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ หมอจางก่นตำ พึมพำไม่หยุดปากเลยทีเดียว

ไม่นานนักเขาก็รักษาจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว จากนั้นเขาก็ ยืนขึ้น

“เออละ ตอนนี้เจ้าต้องนอนนิ่งๆ ห้ามไปไหน ข้าจะมา เปลี่ยนผ้าพันแผลให้เจ้าในวันพรุ่งนี้” หมอจางบอกเรื่องข้อควรระวังก่อนจะจากไป

พอหมอจางจากไปซานเปาก็รีบเข้าไปทันที หวังหยูมอง เด็กสาวตาไม่กะพริบ ดีเหลือเกินที่เขาได้พบกับเจ้านายของ ตัวเองอีกครั้ง

“หมอจางขี้บ่นมาก หูของเจ้าโดนคำพูดของเขาที่มึนแวมมากหรือไม่?” ซานเป่าถาม

แม้ว่าหมอจางจะอายุมากกว่าหมอซู แต่เขากลับเป็นลูกศิษย์ของหมอซู เมื่อพูดถึงเรื่องนี้การพบกันของทั้งสองเป็นเรื่องที่น่าขบขันมาก พวกเขามีปากเสียงกันเพราะผู้ป่วยคนหนึ่ง หมอจางบอกว่าผู้ป่วยคนนี้ไม่มีทางรักษาได้ แต่หมอซูบอกว่าช่วยได้และยังแนะนำวิธีที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนให้ฟัง ทำให้หมอจางคิดว่าเขาพูดจาไร้สาระ ซ้ำยังเยาะเย้ยเขาอีก แต่สุดท้ายแล้ววิธีที่หมอซูพูดก็ช่วยชีวิตคนไข้ได้จริงๆ ทำให้หมอจางคุกเข่าขอฝากตัวเป็นศิษย์กับหมอซูทันที

แม้ว่าหมอซูจะไม่เห็นด้วยแต่หมอจางยังคงดื้อดึง ยกให้หมอซูเป็นอาจารย์ของเขาและมักจะขอคำแนะนำอยู่เสมอ ในตอนที่อยู่กับหมอซู หมอจางจะสงบปากสงบคำเป็นคนที่เชื่อฟังมาก...

ลองนึกภาพชายชราที่เชื่อฟังเหมือนเด็ก ๆ สิ...

คงเป็นเพราะซานเปารู้สึกคิดถึงหมอซูนิดหน่อย...

“ถ้าหมอซูอยู่ เขาจะไม่ขี้บ่นเช่นนี้” ซานเป่ากล่าว

หวังหยุดสายตีสระไปมา เขาไม่ได้รู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติ
เขาแค่รู้สึกอบอุ่นที่ทุกคนในสกุลอยู่เป็นปกติเช่นนี้

“เออละ เจ้าพักผ่อนเถอะนะ หากมีอาการว่าข้า
รบกวนเจ้าเช่นนี้ ข้าคงโดนบ่นอีกแน่นอน” ซานเป่าแลบลิ้นหนึ่ง
ครั้งแล้วหันหลังทำท่าจะจากไป

“หลูเสวียน...” หวังหยุดเบาๆ เขายังคงคิดถึงสิ่งที่
หลูเสวียนพูดเรื่องจะทำร้ายเจ้านายของตัวเองได้ เขากลัวว่านาง
จะได้รับบาดเจ็บ

“ท่านแม่บอกว่าจะจัดการเรื่องของเขาเอง ไม่ต้องกังวล
นะ เจ้าพักผ่อนเถอะ” ซานเป่าว่าก่อนจะหันหลังจากไป

หวังหยุดกะพริบตามองประตูที่ปิดลง เขาดึงผ้าห่มขึ้นมา
คลุมตัว ปิดใบหน้าของตัวเองจนมิด เด็กหนุ่มสุดลมหายใจเข้า
ลึกๆ กลิ่นที่คุ้นเคยทำให้เขารู้สึกสบายใจมากขึ้น เขาหลับลงสู่
ห้วงฝัน ในความฝันนั้นมีมือใหญ่ดึงเขาเข้าไปในห้องโถง ในโถง
แห่งนั้นมีเสาทองคำขนาดใหญ่สีตันถูกแกะสลักด้วยลวดลาย
แปลกประหลาด แต่วางกับเขาคู่กันเคยกับสถานที่นั้นเป็นอย่างดี

หวังหฺยถูกพาลงไปด้านล่างของบันไดและคุกเข่าลง เขาเงยหน้าขึ้นพบกับคนหนึ่ง

ร่างกายของคนผู้นั้นถูกปกคลุมไปด้วยแสงจันทร์ ท่าทีของอีกฝ่ายเต็มไปด้วยความเยือกเย็น แม้หวังหฺยจะเห็นใบหน้าของเขาไม่ชัดเจนนัก และในมือของเขาคือเด็กทารกคนหนึ่งไว้

“ความสวามีภักดีของเจ้าจะถูกฝังอยู่ในเลือดเนื้อและกระดูกของเจ้า จงจำไว้ว่านางคือคนที่เจ้าต้องสาบานว่าจะรักดีไปจวบจนชีวิตจะหาไม่” คนที่จับมือของหวังหฺยไว้พูดออกมา ภาพจำสุดท้ายของเขา คือเด็กน้อยผู้นั้นกำลังมองตรงมาที่หวังหฺย แม้เขาจะเห็นใบหน้านางไม่ชัด แต่ดวงตาสีดำขลับคู่นั้น ทอประกายงดงามยิ่ง...

บทที่ 653 หลูเสวียน

เมื่อหวังหยูตื่นขึ้นมาเขายังจดจำดวงตาที่เห็นในความฝันได้ เป็นอย่างดี แต่เหตุใดเขาถึงฝันเช่นนั้น? ยิ่งไปกว่านั้นทุกอย่างในความฝัน ช่างดูคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด หวังหยูรู้สึกว่าเขา ลืมสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตไป ความฝันเมื่อคืนเกี่ยวข้องกับ ความทรงจำที่หายไปของเขาหรือเปล่า? แม้หวังหยูจะพยายาม อย่างหนักเพียงใด แต่เขาก็กลับจำอะไรไม่ได้เลยสักนิด

ย้อนกลับไปที่ก่อนหน้า

หลังจากที่ซานเป่าออกมาจากห้องของหวังหยู นางไปหา มารดาและกอดเอวของถึงหลี่ไว้แน่น

“ท่านแม่ ขอบขอบคุณท่านมาก”

เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นความผิดของนางทั้งหมด โชคดีที่ ท่านแม่ช่วยหวังหยูได้ทัน ถึงหลี่ลู่บิ๊สระของซานเป่า

“ไม่ต้องกังวลนะ แม่อยู่นี่” ซานเปาพยักหน้า

คำพูดของมารดา ไม่ใช่แค่เพียงคำปลอบใจเท่านั้น แต่
ท่านแม่จัดการทุกอย่างได้จริงๆ ทำให้ซานเปารู้สึกสบายใจ

“ท่านแม่ แล้วหลุยเซียน...” ซานเปาขมวดคิ้ว

หลุยเซียนเป็นคนที่โหดร้ายมาก หวังหยุดการทำร้าย
เกือบตายเช่นนี้เป็นเรื่องที่ปล่อยไปไม่ได้

“ไม่ต้องกังวล แม่จะจัดการกับเรื่องนี้เอง” ถังหลีกกล่าว

หลุยเซียนเป็นคนมีไหวพริบ แม้ว่าเขาจะดูร้าย ทว่ากลับ
อาศัยช่องโหว่หลุดพ้นจากกฎหมายของต้าโจวไปได้ทุกครั้ง แต่
คราวนี้นางจับเขาได้คาหนังคาเขา นางจะยื่นคำร้องต่อทางการ
และมอบหลักฐานทุกอย่างให้ศาลต้าหลี่ เอาผิดเรื่องที่หลุยเซียน
ทำร้ายผู้บริสุทธิ์ตามอำเภอใจ เมื่อถึงเวลานั้นผิงหยางโหวและ
องค์หญิงอันเยว่จะยังปกป้องเด็กเหลือขอคนนี้ได้หรือไม่

จวนผิงหยางไหว

องค์หญิงอันเยว่ดูแลหลูเสวียนที่บาดเจ็บสาหัสทั้งคืนจนไม่ได้นอน จนกระทั่งบุตรชายของนางฟื้นคืนสติขึ้นมาในตอนเช้า ทำให้นางถอนหายใจด้วยความโล่งอก เมื่อนึกถึงภาพบุตรชายที่ถูกอุ้มกลับมาในสภาพที่เต็มไปด้วยเลือด หัวใจของนางแทบหยุดเต้นและเต็มไปด้วยความโกรธ

เป็นแม่ลูกสกุลอยู่อีกแล้ว!

พวกนางกล้าได้อย่างไร! ถึงได้ทำร้ายบุตรชายของนาง เช่นนี้ ระหว่างดูแลบุตรชายในใจของนางก่นด่าสองแม่ลูกนับร้อยครั้ง นางจะต้องทวงความยุติธรรมให้กับบุตรชายให้ได้!

“ข้าต้องไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้ให้ตัดสินแทนข้า ข้าทนไม่ไหวแล้ว!” องค์หญิงอันเยว่กล่าว

ผิงหยางไหวเองก็ไม่ได้ห้ามภรรยาเช่นกัน สองแม่ลูกคู่นั้นทำเกินไปมาก ครั้งที่แล้วบุตรชายของเขามีความผิดที่ต้องการทำร้ายบุตรสาวของนาง เขาจึงยอมให้ลูกชายถูกทรมาน แต่ครั้งนี้เขาไม่ได้ทำอะไรคนในสกุลอยู่เลยเพียงแค่สั่งสอนทาสเท่านั้น

เป็นเพียงแค่ทาสแท้ๆ เหตุใดพวกนางจึงต้องใส่ใจกับมัน
ถึงเพียงนี้?

หลูอันรู้สึกว่าสองแม่ลูกสกุลอยู่จงใจหาโอกาสที่จะกระทำ
เช่นนี้ พวกนางไม่ให้เกียรติสกุลหลูเลย

“ข้าจะให้คนเตรียมรถม้า ข้าจะเข้าวังหลวงพร้อม
องค์หญิง” หลูอันกล่าว

ขณะที่ฝิงหยางโหวและฮูหยินกำลังจะออกไป พวกเขา
เผชิญหน้ากับเจ้าหน้าที่จากศาลต้าหลี่ที่หน้าประตูจวน
เจ้าหน้าที่เหล่านั้นนำป้ายและหมายจับออกมาแสดงให้เห็นถึง
จุดประสงค์ที่มาเยือนในครั้งนี้

“มีคนร้องเรียนว่าคุณชายหลูเสวียนของจวนฝิงหยางโหว
มีเจตนาฆ่าผู้บริสุทธิ์ไม่เลือกหน้า พวกข้าจึงได้รับคำสั่งมาให้
นำตัวเขาไปที่ศาลต้าหลี่เพื่อพิจารณาคดี”

ทั้งหลูอันและองค์หญิงอันเยว่ถึงกับนั่งงันตกตะลึงไป
ทันที

“ใครเป็นคนร้องเรียน ฮูหยินอยู่หรือ?” เจ้าหน้าที่พยักหน้ารับ หลูอันตอบกลับทันที

“บุตรชายข้าไม่ได้ทำร้ายผู้บริสุทธิ์ เพราะทาสคนนั้นทำให้เขาชุ่นเคื่องจึงต้องการส่งสอนบทเรียน ไม่มีกฎหมายใดของต้าโจวห้ามไม่ให้ลงโทษสั่งสอนพวกทาสไม่ใช่หรือ?”

ทาสเป็นสมบัติของเจ้านาย หากเป็นทาสของตัวเองไม่ว่าจะฆ่าแกงอย่างไรก็ไม่ผิด แต่ทว่าในทางกลับกัน หากเป็นทาสของผู้อื่น พวกเขาจะต้องนำทรัพย์สินมาชดใช้

“ทาสผู้นั้นตายแล้วหรือ? เช่นนั้นจวนผิงหยางโหวก็ยินดีจะชดเชยให้” หลูอันกล่าว แต่เจ้าหน้าที่ตอบว่า

“คนที่หลูเสวียนทำร้ายไม่ใช่ทาส เขามีทะเบียนบ้าน เป็นทาสของสกุลอู่” เมื่อเจ้าหน้าที่กล่าวเช่นนั้นใบหน้าของหลูอันเปลี่ยนสีทันที

การมีทะเบียนบ้านกับไม่มีทะเบียนบ้านแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

เมื่อทาสไม่มีทะเบียนบ้านจึงเป็นแค่ทรัพย์สิน แต่ถ้ามีทะเบียนบ้านจะถือได้ว่าเป็นราษฎรของแคว้นต้าโจว ทาสในเรื่องจึงมีสถานะไม่ต่างจากคนทั่วไป

“ประมวลกฎหมายต้าโจวเกี่ยวกับความผิดอาญาในการทำร้ายชีวิตมนุษย์” มีบทลงโทษสำหรับขุนนางที่ทำร้ายประชาชนทั่วไปอยู่ หากทาสผู้นั้นมีทะเบียนบ้านเรื่องนี้อยู่เป็นปัญหาแน่ เนื่องจากบุตรชายของเขาฝ่าฝืนกฎหมายของต้าโจว

“ทาสผู้นั้นมีทะเบียนบ้านหรือ?” หลูอันถาม

เขายังไม่ยอมเชื่อว่าสกุลอยู่จะนำทาสผู้ซื่อสัตย์ที่ด้อยต่ำเข้าไปในทะเบียนบ้าน เป็นการกระทำที่อุกอาจมาก นับว่ามีเจตนาทำร้ายตระกูลหลู

“หากเป็นการนำเข้าทะเบียนบ้านในวันนี้ แต่เหตุเกิดขึ้นเมื่อวาน ดังนั้นจึงไม่นับเป็นความผิด ศาลต้าหลี่รู้เรื่องนี้หรือไม่?” หลูอันถามต่อ

“จากการตรวจสอบ ผู้บาดเจ็บได้ถูกนำชื่อเข้าทะเบียนบ้านตั้งแต่เดือนที่แล้ว” หลังจากที่เจ้าหน้าที่กล่าวจบใบหน้าของหลูอันก็เปลี่ยนไปทันที

ว่าอย่างไรนะ?

“โปรดส่งตัวหลูเสวียนให้พวกข้าได้พาเขาไปพิจารณาคดีด้วย” เจ้าหน้าที่กล่าวต่อ

“ไม่ได้ เสวียนเอ๋อร์บาดเจ็บสาหัสอยู่” องค์หญิงอันเยว่ปฏิเสธทันที

“ขอให้พวกข้าได้ตรวจสอบเพื่อยืนยันอาการและนำเรื่องนี้กลับไปรายงานด้วย” เจ้าหน้าที่จากศาลต้าหลี่กล่าว

“ไม่ได้ เขาจะต้องพักฟื้นนะ อย่ารบกวนเขา ถ้าบุตรชายข้าเป็นอะไรไปเจ้าจะรับผิดชอบไหมหรือ?” องค์หญิงอันเยว่พูดอย่างเย็นชา

เมื่ออีกฝ่ายคือผิงหยางโหว ส่วนซูหยินของเขาก็มีสถานะเป็นถึงองค์หญิง เจ้าหน้าที่อย่างพวกเขาย่อมไม่สามารถจะขัดใจได้ เจ้าหน้าที่ศาลต้าหลี่จึงได้แต่พูดว่า

“ถ้าเช่นนั้นพวกข้าจะรอที่ประตูจวน เพื่อรอพบคุณชายหลูเสวียน”

เจ้าหน้าที่สองสามคนยืนกรานที่จะรออยู่หน้าประตู
จวนฝั่งหยางโหว

“พวกเจ้าจงรอไป” องค์หญิงอันเยว่พูดก่อนจะหันกลับ
เข้าไปในจวน หลูอันขมวดคิ้วทันที ทางเข้าจวนฝั่งหยางโหวอยู่
บริเวณตลาดริมถนน ทำให้ยามกลางวันมีผู้คนผ่านไปผ่านมา
จำนวนมาก เมื่อเห็นเจ้าหน้าที่ยืนอยู่ตรงประตูจวนทำให้
พวกเขาพากันหยุดมองด้วยความอยากรู้อยากเห็น หลูอันมอง
ไปยังเหล่าเจ้าหน้าที่

“พวกเจ้ากลับไปก่อน เมื่อบุตรชายข้าดีขึ้นเขาจะไป
ศาลท้าหลวง”

“ท่านฝั่งหยางโหว พวกข้าได้รับคำสั่งมา หากกลับไป
มือเปล่าคงไม่ดีแน่ พวกข้าจะรอจนกว่าคุณชายจะดีขึ้น
ท่านฝั่งหยางโหวไม่จำเป็นต้องสนใจพวกข้า” เจ้าหน้าที่กล่าว

ไม่ว่าหลูอันจะพูดอะไรพวกเขาล้วนปฏิเสธ แม้ท่าทีของ
เจ้าหน้าที่จะดูเป็นมิตรแต่แท้จริงแล้วกลับมีความมุ่งมั่นและ
ใจแข็งเป็นอย่างยิ่ง ทำให้หลูอันเข้าใจว่าเขาไม่สามารถโน้มน้าว

ให้คนเหล่านี้ล่าถอยกลับไปได้ เขาจึงกลับเข้าจวนครุ่นคิดหาทางออกอื่น

หลูอันเข้าไปในห้อง เห็นหลูเสวียนนั่งฟังหมอนด้วยใบหน้าซีดเซียว เขามองบุตรชายอยู่นานก่อนจะพูดอย่างจนปัญญา

“ถ้ารู้แบบนี้ ข้าควรให้เจ้าอยู่ที่วัดต่อไป”

หลูเสวียนหรีดตาลงไม่ปริปาก เขารู้ว่าตัวเองได้ทำผิดกฎหมายของต้าโจว ในตอนนี้จึงทำได้แค่ข่มความเกลียดชังไว้ภายใต้ใบหน้าที่ไร้เดียงสาและอ่อนแอ

องค์หญิงอันเยว่มองบุตรชายด้วยความเศร้าใจ นางหันไปมองสามี

“เหตุใดท่านพูดแบบนี้ต่อหน้าบุตรชายของท่านเล่า”

“เจ้าหน้าที่ศาลต้าหลี่รออยู่ที่ด้านนอกประตู” หลูอันกล่าว

“ก็ให้เขาออกไป ดูลิ่วจะรอได้นานเพียงใด หากเขาจะมานำตัวเสวียนเอ๋อร์ไป พวกเขาต้องข้ามศพเข้าไปก่อน” องค์หญิงอันเยว่พูดด้วยน้ำเสียงกระด้าง

หลูอันถอนหายใจออกมา เขาพยายามครุ่นคิดหาทางออก แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่สามารถคิดวิธีแก้ปัญหาได้

ที่ด้านนอกจวนผิงหยางโหวเจ้าหน้าที่จากศาลตำหลี่ยังยืนอยู่ที่เดิม เป็นไปตามคาด มีชาวบ้านมามุงถามมากขึ้นเรื่อยๆ

“มีอะไรเกิดขึ้นกับจวนผิงหยางโหวหรือ? เหตุใดเจ้าหน้าที่ของศาลตำหลี่ถึงได้มาเฝ้าหน้าประตูจวนล่ะ” สกุลหลูเป็นสกุลที่มีชื่อเสียงที่ดี มีจิตใจเมตตาต่อผู้อื่น ไม่คิดเลยว่าพวกเขาจะทำเรื่องเลวร้ายได้

เรื่องนี้ถือว่าเป็นเรื่องแปลกใหม่ ผู้คนจึงอยากรู้อยากเห็นมากเป็นพิเศษ เจ้าหน้าที่พยายามชี้แจงอย่างสุภาพ

“มีคนร้องเรียนว่าคุณชายหลูทำร้ายผู้บริสุทธิ์จนเกือบเสียชีวิต พวกข้าได้รับคำสั่งให้พาตัวเขาไปไต่สวน ทว่าตอนนี้คุณชายหลูบาดเจ็บสาหัสพวกข้าจึงได้แต่ยืนเฝ้าอยู่ตรงนี้”

เหล่าเจ้าหน้าที่ได้รับคำสั่งมาเช่นนี้จริงๆ โดยบอกว่าไม่จำเป็นต้องบังคับ หากสกุลหลูปฏิเสธก็ให้รอกอย่างอดทน เมื่อมีชาวบ้านอยากรู้อยากเห็นมากขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาจึงชี้แจงออกไป

“คุณชายหลู ไซ้ผู้ที่ทุบตีทาสบนถนนหรือไม่?”

“ใช่แล้ว เป็นเขา วันนั้นเขาลงมือหนักมาก สกุลหลูเป็นตระกูลที่เข้มงวดในเรื่องมารยาทมาก ท่านโหวน้อยน่าจะมีความสำรวมมากกว่านี้ไม่ใช่หรือ?”

“ข้าได้ยินมาว่าเขาพยายามไซ้รู้ทำร้ายคุณหนูสกุลอยู่”

“พวกเขาได้จัดการตามกฎหมายของตระกูลหรือยัง? เหตุใดจึงมีคนบาดเจ็บอีก กระทั่งเรื่องถึงทางการเช่นนี้”

“แม้ว่าสกุลหลูจะเป็นคนดี อีกทั้งนายท่านหลูเกอก็เป็นคนดี แต่ไซ้ว่าชนรุ่นหลังจะมีความดีงามเช่นบรรพบุรุษ”

“เหตุใดผิงหยางโหวจึงไม่มอบตัวเขาให้ทางการ พวกเขา กำลังปกป้องคนผิดอยู่หรือ?”

“เขาอาจจะอยู่ในอาการสับสนจริงๆ ก็เป็นไปได้”

ชาวบ้านต่างให้ความคิดเห็นกันมากมาย เมื่อนายท่านหลูเกอกลับมาจากราชสำนักจึงได้ยินความคิดของผู้คน ใบหน้าของชายชราแทบดูไม่ได้ เขาหันหลังเดินเข้าไปในจวนผิงหยางโหวแล้วเดินตรงไปที่ห้องนอนของหลูเสวี่ยน เมื่อเห็นว่า

หลานชายนั่งอยู่บนเตียงเขาก็ยิ่งโมโห ตอนนี้หลูเสวียนได้สติแล้ว

องค์หญิงอันเยว่เห็นพ่อสามีเข้ามานางรีบพูดขึ้นว่า

“เสวียนเออร์ ท่านปู่มาหาเจ้า” ว่าแล้วจึงหันไปพูดกับ หลูเกอว่า

“ท่านพ่อ เสวียนเออร์บาดเจ็บสาหัสคงไม่สามารถลุกขึ้นมาคารวะท่านได้ โปรดยกโทษให้เขาด้วย ตอนนี้ชีวิตของเสวียนเออร์แขวนอยู่บนเส้นด้ายแล้ว สุกุล่อทำเกินไปแล้ว ทั้งที่เป็นแค่ทาสเท่านั้น พวกเขาไม่ไว้หน้าสกุลหลูเลย” องค์หญิงอันเยว่ถือโอกาสฟ้องเรื่องนี้กับพ่อสามี แต่แล้วนางก็ถูกหลูเกอขัดขึ้นมา

“เจ้าออกไปไหนหรือไม่?” เขาถามหลูเสวียน องค์หญิงอันเยว่ชะงัก หลูเสวียนทำท่าที่อ่อนแอ สายศีรษะไปมา

“หากเดินออกไปไม่ได้ ก็ให้คนมาอุ้มเจ้าออกไป” นายท่านหลูก้าว ทำให้องค์หญิงอันเยว่เข้าใจคำพูดของเขา

“ท่านพ่อ เสวียนเออร์บาดเจ็บหนักเช่นนี้ เขาไม่พร้อมที่จะออกไป...”

“เจ้าหน้าที่ศาลตำหลีรอเจ้าอยู่ข้างนอก” หลูเกอพูดซ้ำ

“ก็ให้พวกเขารอไปสิ เพียงแค่ทำร้ายทาสเท่านั้นไม่ได้ตายเสียหน่อยเหตุใดจึงต้องโวยวายเช่นนี้” นางต้องการที่จะพูดต่อแต่หลูอันกลับขัดขึ้นมาก่อน

“ขอรับ” เขาสัมผัสได้ถึงความโกรธของบิดาแล้ว ถ้าท่านพ่อได้ยินภรรยาเขาพูดมากกว่านี้คงจะเกิดโทสะมากขึ้น

“ท่านพ่อ ส่งเสวียนเออร์ไปที่ศาลตำหลีเถอะ เราไม่ควรปล่อยให้เขาทำผิดกฎหมาย” หลูเสวียนโบหน้าซีดเผือด เขาไม่เต็มใจ ความรู้สึกชิงชังเกิดขึ้นมาเต็มหัวใจ นี่หรือคือสิ่งที่เรียกว่าครอบครัว!

ชื่อเสียงของสกุลหลูมีความสำคัญมากกว่าหลานชายแท้ๆ ของตัวเอง

บทที่ 654 การพิจารณาคดีของหลูเสวี่ยน

นายท่านหลูเกอมอบตัวหลานชายให้กับเจ้าหน้าที่ของศาลต้าหลี่

“เอาตัวเจ้าเด็กเกรนี่ไปที่ศาลต้าหลี่เสีย ไม่ว่าผลจะออกมาเป็นอย่างไรสกุลหลูจะยอมรับมัน” หลูเกอกล่าวอย่างเหินห่าง

“ไม่ต้องกังวลขอรับ ศาลต้าหลี่จะพิจารณาคดีนี้เป็นธรรมอย่างที่สุด” เจ้าหน้าที่กล่าว พวกเขานำตัวหลูเสวี่ยนออกไป ดวงตาขององค์หญิงอันเยว่แดงก่ำ นางต้องการตามบุตรชายไป

“องค์หญิง...” หลูอันจับแขนของนางไว้ นางหันกลับมา มองสามีอย่างเดือดดาล

“ท่านไม่สนใจเลยหรือว่าเสวี่ยนเอ๋อร์จะเป็นจะตายอย่างไร?”

“เสวียนเออร์เป็นบุตรชายของข้า แน่หนอว่าข้ายอมใส่ใจ
เขา” หลูอันกล่าว องค์หญิงอันเยว่เดินหนีไปจากเขาทันที นาง
ไม่สนใจสามีของตัวเองอีก นางรีบตามบุตรชายไปทันที หลูเกอ
มองไปยังบุตรชาย

“เหตุใดไม่รีบตามไปดูแลกรยาของเจ้า” ความหมายใน
คำพูดของบิดาของเขานั้นชัดเจนมาก เขาต้องการให้หลูอันดูแล
ไม่ให้องค์หญิงอันเยว่ก่อความวุ่นวายแล้วทำลายชื่อเสียงของ
สกุลหลู ผิงหยางโหวรีบตามไปทันที

การเคลื่อนไหวในครั้งใหม่ของหลูเกอทำให้คนทั่วไปชื่นชม
ที่เขามีความเที่ยงธรรม เมื่อหลูเกอกลับเข้าไปในจวน เขายืน
รดน้ำดอกไม้ที่ตัวเองปลูกไว้ด้วยท่าที่สงบ แม้สีหน้าจะไม่
บ่งบอกอารมณ์ใดๆ แต่ในแววตามีร่องรอยของความเย็นชา

“ครั้งนี้สกุลอยู่ล้ำเส้นมากไปแล้ว...”

“ทาสหรือ...ไม่เข้าท่า...”

เขาพึมพำด้วยเสียงทุ้มต่ำ แววตาของชายชราไม่อาจ
คาดเดาได้ ไม่มีใครรู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่

เมื่อถึงหลี่ได้รับการติดต่อจากศาลตำหฺลื่อว่าตอนนี้ผู้ต้องหา
มาถึงแล้ว กำลังจะได้รับการพิจารณาคดีในข้อหาพยายามฆ่า
หวังหยู นางจึงพาซานเป่าไปที่ศาลตำหฺลื่อทันที

เดิมทีหวังหยูก็คงไปเช่นกัน แต่เพราะเขาบาดเจ็บ
สาหัสทำได้เพียงนอนนิ่งๆ

ถึงหลี่กลัวว่าจะเป็นเรื่องใหญ่ จึงไม่อยากให้เขาไป นาง
ให้เจ้าหน้าที่มายืนยื่นอาการบาดเจ็บของหวังหยูเท่านั้น อย่างไรก็ตาม
ก็ตามทั้งพยานและหลักฐานสำคัญก็เพียงพอแล้วที่จะลงโทษ
หลูเสวียน

ถึงหลี่และซานเป่ามาถึงที่ด้านนอกของศาลตำหฺลื่อด้วย
รถม้า นางจับมือบุตรสาวเข้าไปด้านในศาล ตอนนี้เป็นเวลาบ่าย
แล้ว ที่ด้านนอกของศาลตำหฺลื่อเต็มไปด้วยชาวบ้านที่มาดู
การพิจารณาคดี

หญิงสาวจับมือของซานเป่าแล้วฝ่าฝูงชนเข้าไป ทันทีที่
พวกนางเข้าไปก็มีสายตาทิ่มตากลัวจับจ้องมายังทั้งสองทันที
ถึงหลี่เห็นว่าหลูเสวียนกำลังจ้องมองอยู่ด้วยใบหน้าที่ซีดเซียว

เขาผอมมาก เมื่อเขาถอดหน้ากากที่เปราะบางอ่อนแอของตน
ออก สีหน้าของเขาดูร้ายเยี่ยงอาชญากร ยิ่งทำให้ถึงหลัรู้สึก
ไม่สบายใจ นางพยายามซ่อนซานเปาไว้ที่ด้านหลังของตัวเอง

“ท่านแม่ ข้าไม่กลัวเขา” ซานเปาเอ่ยขึ้น

ดวงตาที่สดใส แฉ่วแน่ของซานเปามองตรงไปที่
หลูเสวียน เหมือนเขาเป็นแค่หนูสกปรกในคุน้ำคร่ำที่เน่าเหม็น

เมื่อโจทก์และจำเลยมาถึงที่ศาลแล้ว จากนั้นไม่นานผู้ที่
รับผิดชอบคดีก็มาถึงลานพิจารณาคดีเช่นกัน

ด้วยสถานะที่สูงส่งของหลูเสวียน ผู้ที่ควรรับผิดชอบใน
การพิจารณาคดีครั้งนี้คือกู่หวนเนี่ยน แต่เพื่อหลีกเลี่ยงคำครหา
เพราะเขาเป็นพี่ชายของถึงหลี่ ดังนั้นผู้ที่รับผิดชอบในคดีนี้จึง
เป็นคนอื่นแทน

และแล้วการพิจารณาคดีก็เริ่มขึ้น ทั้งพยานและหลักฐาน
ทุกอย่างบ่งชี้ว่าหลูเสวียนพยายามฆ่าหวังหยู ทำให้เด็กหนุ่ม
ต้องกักขังสารภาพออกไป เขาไม่คิดมาก่อนว่าหวังหยูจะ
มีทะเบียนบ้าน นอกจากนี้แม้ว่าหวังหยูจะมีทะเบียนบ้านหรือไม่
ก็ตาม แต่สกุลหลูก็สมควรปกป้องเขาไม่ใช่หรือ?

ใครจะคิดว่าวันหนึ่งหลูเสวียนจะถูกฟ้องร้องเพียงเพราะ
ทบตีทาสที่มีค่าน้อยกว่าสัตว์เลี้ยงในบ้านเสียอีก

หลูเสวียนตกต่ำมาถึงจุดนี้ เพราะเขาประเมินสถานะของ
ตัวเองในสกุลหลูสูงเกินไป ในทางกลับกันเขาก็ประเมินสกุลอยู่
ต่ำเกินไปเช่นกัน จากกฎหมายของต้าโจวระบุว่าถ้าทำร้ายทาส
ของผู้อื่นจนบาดเจ็บหรือพยายามฆ่า จะมีโทษจำคุกหนึ่งปีครึ่ง
และโบยยี่สิบไม้ ร่างของหลูเสวียนทรุดลงทันที

หนึ่งปีครึ่ง...

เขาจะทนได้อย่างไร หลังจากที่ได้รับโทษในครั้งนี้
ประวัติของเขาคงจะต่างพร้อย ชีวิตเขาจบสิ้นแล้วเพียงเพราะ
ทาสชั้นต่ำแค่คนเดียว!

นัยน์ตาขององค์หญิงอันเยว่เป็นสีแดง นางอยากเข้าไป
ขวางเสียตอนนี้ องค์หญิงอันเยว่ไม่สนใจชื่อเสียงของสกุลหลู
และไม่สนใจกฎหมายของต้าโจวด้วย นางไม่อยากให้บุตรชาย
ต้องทรมานเช่นนั้น โบยยี่สิบไม้กับถูกจำคุกปีครึ่งหรือ?
บุตรชายของนางจะทนได้อย่างไร แต่แล้วร่างของนางก็ถูกสามี
จับเอาไว้แน่น

“องค์หญิงทรงใจเย็นก่อน ที่นี่คือศาลต้าหลี่ เราต้องมีวิธีอื่นที่จะช่วยเสวียนเอ๋อร์ได้แน่นอน” หลูอันกระซิบ

องค์หญิงอันเยว่ข่มใจตัวเองไว้ ทันใดนั้นบุตรชายของนางก็หันมามอง ท่าทีขององค์หญิงอันเยว่เปลี่ยนไปเป็นอ่อนโยนนุ่มนวล

“ไม่ต้องกลัวนะเสวียนเอ๋อร์ แม่อยู่ที่นี่ แม่จะช่วยลูกเอง” แต่สายตาที่หลูเสวียนมองมากลับเต็มไปด้วยความตำหนิราวกับนางเป็นคนที่ไร้ประโยชน์

องค์หญิงอันเยว่ตัวชา เป็นครั้งแรกที่นางรู้สึกว่าการกระทำของตนเองเป็นคนแปลกหน้า

หลูเสวียนถูกนำตัวไปลงโทษ เสียงไม้ที่กระหน่ำฟาดบุตรชายลงไปในแต่ละครั้งราวกับหวดไปที่กลางใจขององค์หญิงอันเยว่

ความเจ็บปวดแปรเปลี่ยนเป็นความเกลียดชัง เมื่อนางเห็นถึงหลี่ นางจึงซ่อนความเกลียดชังอีกต่อไปไม่ไหว

“เหตุใดเจ้าต้องผลักให้บุตรชายเข้าไปถึงทางตันเช่นนี้ด้วย?” องค์หญิงอันเยว่จ้องถึงหลี แต่นางกลับมองตอบอย่างใจเย็น

“ไม่ใช่เพราะข้า เขาเป็นเช่นนี้เพราะการกระทำของเขา เขาสมควรได้รับมันและชดเชยในสิ่งที่เขาทำลงไป”

“บุตรชายของท่านทำผิด จากหัวอกคนเป็นแม่ ท่านไม่คิดถึงปัญหาของเขาเลย ท่านเอาแต่โทษเหยื่อ ท่านไม่คิดว่าตนเองกำลังวางเกวียนไว้ที่หน้าม้า¹หรือ?” ถึงหลีเข้าใจแล้วว่าเหตุใดหลูเสวี่ยนจึงเป็นเด็กที่มีนิสัยเช่นนั้น

“เขาต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนี้เป็นเพราะท่านรักและตามใจเขามากจนทำให้เขาไม่รู้จักผิดไม่รู้จักถูก ทำให้เขาไม่มีหัวใจที่จะมองเห็นคุณค่าชีวิตของมนุษย์ด้วยกัน สุดท้ายแล้วทุกอย่างในตอนนั้นก็มาจากการกระทำที่เขาเป็นคนก่อขึ้นมาเอง” ถึงหลีพูดย้ำ หลังจากนั้นไม่ว่าองค์หญิงอันเยว่จะเข้าใจหรือไม่ก็ตาม ก็สุดแล้วแต่นางเถิด หญิงสาวจับมือของซานเปาเดินจากไป

¹ คือ การทำสิ่งต่างๆ ตามลำดับที่ผิด เพราะโดยปกติแล้ว ม้าต้องลากเกวียน

องค์หญิงอันเยว่ยืนตัวแข็งที่อยู่อยุ่เช่นนั้น บุตรชายของนางถูกเลี้ยงอยู่ที่นอกจวนมาตั้งแต่ยังเล็ก นางมักจะไปเยียมเยียนและพำนักอยู่กับเขาเป็นเวลาหลายเดือน ทว่าในหัวใจของนางยังรู้สึกผิดกับบุตรชายเสมอ เวลาเขาทำผิดนางจึงไม่เคยตำหนิ ซ้ำยังช่วยเขาแก้ปัญหา

นางผิดหรือ?

ไม่ นางทำถูกแล้ว!

บุตรชายของนางคือสมบัติล้ำค่า เขาทนทุกข์มานาน นี่ทำให้นางใจดีกับเขาเสมอ ยิ่งไปกว่านั้น ครั้งนี้บุตรชายของนางยังเลือดไหล ทั้งยังบาดเจ็บสาหัส เขามีสถานะสูงส่งถึงเพียงนี้ ...

องค์หญิงอันเยว่มองสามีด้วยสายตาที่แน่วแน่

“ข้าอยากเข้าวังหลวงเพื่อขอเข้าเฝ้าองค์ฮ่องเต้”

องค์หญิงอันเยว่นั่งรถม้าเข้าไปที่วังหลวง แต่ฮ่องเต้มีภารกิจ นางจึงได้แต่รออยู่ด้านนอก บังเอิญเหลือเกินที่หวังก๊วยเฟยได้นำน้ำแกงมาถวายให้ฮ่องเต้พอดี

เมื่อเห็นสีหน้าขององค์หญิงอันเยว่ ทำให้หวังก๊วยเพยถามไถ่อย่างเป็นห่วง แม้องค์หญิงอันเยว่จะไม่ได้ใกล้ชิดกับหวังก๊วยเพยมากนัก แต่ในยามนี้จิตใจของนางเต็มไปด้วยความขมขื่น เมื่อมีคนมาถามไถ่ นางจึงระบายออกไปจนหมดสิ้น

“เสวียนเออร์เพียงแค่มโหจึงต้องการระบายความโกรธออกมา บุตรชายข้าจับทาสมาสั่งสอน แต่สกุลอุ้งกลับร้องเรียนไปที่ศาลต้าหฺลี ตอนนี้เขาโดนตัดสินโทษด้วยการจำคุกและถูกโบย!” องค์หญิงอันเยว่กล่าว

แม้ว่าหวังก๊วยเพยจะอยู่แต่ในวังหลัง ทว่านางกลับรู้ทุกการเคลื่อนไหวภายนอกวังเป็นอย่างดี ความขัดแย้งระหว่างสกุลอุ้งและสกุลหลูสร้างความปั่นเทิงให้แก่นางมาก

“เสวียนเออร์ร่างกายอ่อนแอ...เขาจะทนได้อย่างไรกัน” หวังก๊วยเพยดูเป็นทุกข์ร้อน

“ในห้องซังทั้งหนาวเหน็บและเย็นชื้น...ช่างน่าสงสาร” นัยน์ตาขององค์หญิงอันเยว่เปลี่ยนเป็นสีแดง

“เสวียนเออร์ไม่เคยต้องทนทรมานเช่นนี้เลยตั้งแต่เกิดมา”

“เพียงเพราะทาสคนนั้น เขาจึงต้องโดนจำคุก เป็นเพราะผู้พิพากษาศาลต่ำหีเป็นพี่ชายของซูหยินอู่ อย่างไรเสียผู้ที่ตัดสินคดีย่อมต้องเอียงเอนไปทางนางอยู่แล้ว” หวังก๊วยเฟยกกล่าวต่อ องค์หญิงอันเยว่กำมือแน่น

“ใช่...หากเป็นคนอื่นเขาคงจะปกป้องบุตรหลาน ทว่าสกุลหลูกลับละเลยเสวียนเออร์ ในเมื่อเขาไม่ใส่ใจยอมเป็นข้าที่จะใส่ใจเอง เพราะเขาเป็นบุตรชายของข้า!”

“ถึงสกุลหลูจะไม่ปกป้ององค์หญิง แต่ไม่ใช่กับฝ่าบาทแน่นอน พระองค์จะทรงปกป้องท่าน ไม่ว่าใครก็จะมารังแกผู้ที่เป็นราชินิกุลไม่ได้” หวังก๊วยเฟยกกล่าว

ในตอนนั้นเองประตูห้องพระโรงก็เปิดออก มีขุนนางหลายคนเดินออกมา ไม่นานนักขันทีก็เข้ามาเชิญองค์หญิงอันเยว่ให้เข้าไปด้านใน หวังก๊วยเฟยมองไปที่แผ่นหลังขององค์หญิงอันเยว่แล้วยิ้มจางๆ

ดูเหมือนว่านายท่านหลูเกอที่อ่อนโยนจะเจ้าเล่ห์ไม่น้อย เขาไม่ใช่ลูกพลับนั้มที่ใครจะมารังแกได้ง่ายๆ

หาก...หลูเสวียนเสียชีวิตล่ะ?

อย่างไรเขาก็เป็นหลานชายของหลูเกอ เป็นไปไม่ได้ที่หลูเกอจะทนมองเฉยๆ รอยยิ้มบนใบหน้าของหวังกู่ยเฟยล้าลึกมากขึ้น

นางรู้ว่า ด้วยนิสัยของถังหลี่ไม่ช้าก็เร็วย่อมสร้างปัญหาแน่นอน คราวนี้ก็เช่นกัน นางจะนั่งบนภูตดูเสียกั๊กกัน แล้วค่อยเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากพวกเขา

เจ้าวรายัยทั้งสามมาให้แม่เลี้ยงอย่างข้ากล่อมเกลາเสียดี ๆ 14

穿书后我娇养了反派摄政王

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

穿书后我娇养了反派摄政王

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Company Limited

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

桔子面条 Ju Zi Mian Tiao.

เจ้าวรายัยทั้งสามมาให้แม่เลี้ยงอย่างข้ากล่อมเกลาเสียดี ๆ เล่ม 14 / 桔子面条 Ju Zi Mian Tiao: เขียน;
เวลาไม่ช้าแล้ว: แปล จาก 穿书后我娇养了反派摄政王 .— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์,
2567.

(1) , 503 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. เวลาไม่ช้าแล้ว, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7156-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ ฝนเดือนเจ็ด

พิสูจน์อักษร กาญจนา ไหลเรย์

ราคา 199 บาท